У вічності, де світла струм тече,
повільно крутяться колеса часу,
що на верстаті золотому тче
свій килим різнобарвний. Дольні паси
пускає в рух незримий наш двигун.
Мигтить узору плетиво примхливе,
І завжди врівноважує вагу
Той, що складе в копу доспіле жниво,
Все змірить мірою й благословить.
Нас темрява обсотує і боре,
лише часами блискавка на мить
із пітьми вихопить шматок узору,
і ми, прокинувшись із небуття,
якийсь уривок бачимо: химерні
страшні чи ясні обриси життя.
Ми у руці тримаєм тільки зерна;
Гаїв не бачимо, що з них зростуть
І зашумлять зеленим верховіттям.
Ми лиш п'ємо гаркаву каламуть,
Жахним на світ рождені лихоліттям...